

Lieta C-588/23**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2023. gada 25. septembris

Iesniedzējtiesa:*Tribunale Amministrativo Regionale della Campania* (Itālija)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2023. gada 18. septembris

Prasītāja:*Scai Srl***Atbildētājs:***Regione Campania***Pamatlietas priekšmets**

Prasība atcelt *Regione Campania* [Kampānijas reģiona] 2023. gada 7. februāra lēmumu, ar kuru uz prasītāju sabiedrību attiecina Komisijas Lēmuma (ES) 2015/1075 (2015. gada 19. janvāris) par valsts atbalstu SA.35843 (2014/C) (ex 2012/NN) (izziņots ar dokumenta numuru C(2015) 75), subjektīvo piemērojamību un ar kuru Eiropas Komisija uzdeva Itālijas Republikai atgūt papildu kompensāciju par sabiedrisko pakalpojumu saistībām, kas tika atzīta par nesaderīgu ar konkurences noteikumiem un kas ir izmaksāta citai sabiedrībai, kura tikmēr bankrotēja un kuras uzņēmums pakāpeniski ir ticis nodots prasītājai sabiedrībai.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Atbilstoši Līguma par Eiropas Savienības darbību (turpmāk tekstā – LESD) 267. panta otrajai daļai tiek lūgts interpretēt Regulu (ES) 2015/1589 un LESD un ES Pamattiesību hartā nostiprinātos principus attiecībā uz kompetences sadali starp Komisiju un valsts iestādēm par valsts atbalsta saņēmēju identificēšanu, ieinteresēto personu tiesībām tikt uzklautām, aizstāvības tiesībām, kā arī tiesisko aizsardzību. It īpaši iesniedzējtiesa jautā, vai minētie Savienības noteikumi ir

nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru valsts iestādēm piešķir pilnvaras:

- pirmkārt, noskaidrot saimnieciskās pēctecības attiecības starp saņēmēju sabiedrību, kuru Komisija skaidri norādījusi lēmumā par nelikumīga valsts atbalsta atgūšanu, un trešo sabiedrību, kura nepiedalījās Komisijas veiktajā procedūrā;
- otrkārt, attiecināt uz pēdējo minēto sabiedrību Komisijas lēmuma subjektīvo piemērojamību, tādējādi uzliekot tai pienākumu atmaksāt pirmā uzņēmuma nepamatoti saņemto summu.

Prejudiciālie jautājumi

“A) Vai LESD 108. pants, LESD 288. pants un ES Regulas Nr. 1589/2015 16. un 31. pants nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā *legge 24 dicembre 2012 n. 234* [2012. gada 24. decembra Likuma Nr. 234] 48. pants, ar ko valsts iestādei atgūšanas izpildes posmā, pēc saimnieciskās pēctecības starp uzņēmumiem novērtēšanas, tiek ļauts paplašināt to subjektu loku, kuriem ir jāatmaksā nelikumīgais atbalsts, neliedzot valsts iestādei šādas pilnvaras, kad Komisija jau ir identificējusi tiešos adresātus, tādējādi izslēdzot Komisijas kompetenci valsts atbalsta jautājumos?”

B) Vai LESD 263. pants, LESD 288. pants, Nicas [ES Pamattiesību] Hartas 41. un 47. pants, ES Regulas Nr. 1589/2015 16. un 31. pants nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā 2012. gada 24. decembra Likuma Nr. 234 48. pants par valsts atbalstiem, ciktāl tas – paredzot, ka valsts atgūšanas lēmumu izpildē vajadzības gadījumā identificē subjektus, kuriem ir jāatmaksā atbalsts – ļauj īstenot lēmumu arī attiecībā uz subjektu, kurš nav lēmuma adresāts un ir neatkarīgs, kurš nav piedalījies Komisijas procedūrā, kuram nav garantētas tiesības tikt uzklautam un kurš līdz ar to nav tiesīgs pārsūdzēt minēto lēmumu ES Vispārējā tiesā?”

Atbilstošās Savienības tiesību normas

LESD: 263. panta 4. punkts par atcelšanas prasību; 288. panta 4. punkts par ar lēmumu uzliktajām saistībām tā adresātiem; 108. panta 2. punkts par Komisijas kompetenci valsts atbalsta jautājumos.

Eiropas Savienības Pamattiesību harta: 41. pants par tiesībām tikt uzklautam; 47. pants par tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību.

Padomes Regula (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai: 16. pants par atbalsta atgūšanu un 31. pants par atgūšanas lēmumu adresātiem.

Atbilstošās valsts tiesību normas

Legge del 24 dicembre 2012, n. 234 – “Norme generali sulla partecipazione dell’Italia alla formazione e all’attuazione della normativa e delle politiche dell’Unione europea” [2012. gada 24. decembra likuma Nr. 234, ar ko paredz vispārīgus noteikumus par Itālijas Republikas dalību Eiropas Savienības regulējuma un politiku veidošanā un īstenošanā (turpmāk tekstā – “Likums Nr. 234/2012”) 48. pants: pēc paziņojuma saņemšanas par Komisijas atgūšanas lēmumu kompetentā valsts iestāde (ministrija, reģions, province vai teritoriālā vienība, atkarībā no gadījuma) vajadzības gadījumā identificē subjektus, kuriem ir jāatmaksā atbalsts, noskaidro maksājamās summas un nosaka maksājuma veidus un termiņus.

Īss lietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Ar diviem spriedumiem, kas tika pieņemti 2009. un 2012. gadā, *Consiglio di Stato* [Valsts padome] (Itālija) piešķīra papildu kompensāciju par sabiedrisko pakalpojumu saistībām sabiedrībai *Buonotourist S.r.l.* par pasažieru pārvadājumu ar autobusu pakalpojumu sniegšanu, pamatojoties uz koncesijām, ko piešķīra Kampānijas reģions. Šī kompensācija 1 111 572,00 EUR apmērā tika izmaksāta sabiedrībai.
- 2 Pēc tam Eiropas Komisija ar 2015. gada 19. janvāra Lēmumu (ES) 2015/1075 par valsts atbalstu SA.35843 (2014/C) (ex 2012/NN) (izziņots ar dokumenta numuru C(2015) 75) (turpmāk tekstā – “atgūšanas lēmums”) atzina šo papildkompensāciju par nesaderīgu ar iekšējo tirgu un uzdeva Itālijas Republikai atgūt summu no atbalsta saņēmēja.
- 3 *Buonotourist Srl* vēlāk šo lēmumu apstrīdēja vispirms Vispārējā tiesā (lieta T-185/2015) un otrajā instancē Tiesā (lieta C-586/18 P), taču tās prasība par lēmuma atcelšanu tika noraidīta abās tiesvedības instancēs.
- 4 Tikmēr sabiedrības *Buonotourist Srl* aktīvi tika vairākkārt nodoti.
- 5 Vispirms uzņēmuma sadalīšanas rezultātā, pārejot attiecīgi 2011. gada 21. jūlijā no *Buonotourist Srl* uz *Buonotourist TPL Srl* un 2013. gada 21. oktobrī no *Buonotourist TPL Srl* uz *Autolinee Buonotourist Srl*, abas pārņēmas sabiedrības viena pēc otras pārņēma iepriekš minētās reģionālās koncesijas par autobusu maršruta tīkla pakalpojumu sniegšanu.
- 6 Visbeidzot 2019. gada 10. maijā *Autolinee Buonotourist Srl* iznomāja prasītājam šajā tiesvedībā *SCAI srl* uzņēmējdarbības daļu, tostarp pakalpojumu līgumus, personālu un autobusus dažu minimālo vietējā mēroga sabiedriskā transporta pakalpojumu sniegšanai. Šis nomas līgums beidzās 2021. gada 1. jūlijā.

- 7 Sabiedrības *Buonotourist Srl*, *Buonotourist TPL Srl* un *Autolinee Buonotourist TPL Srl* tika pasludinātas par bankrotējušām ar kompetento tiesu spriedumiem, kas pieņemti laikā no 2018. līdz 2020. gadam.
- 8 Līdz ar to, lai turpinātu vietējā mēroga sabiedriskā transporta pakalpojumu, reģions uzticēja pakalpojuma izpildi sabiedrībai *A.I.R. Campania*, kuras daļas piederēja reģionam un kura, par cik tai nebija pakalpojumu sniegšanai nepieciešamo līdzekļu, tos iegādājās tieši no *SCAI*.
- 9 Paralēli Kampānijas reģions mēģināja atgūt nepamatoti piešķirto papildu kompensāciju, iestājoties attiecīgajās bankrota procedūrās un pieprasot savu parādu no sabiedrībām *Buonotourist Srl*, *Buonotourist TPL Srl* un *Autolinee Buonotourist Srl*, tomēr nespējot atgūt nekādu summu.
- 10 Visbeidzot ar 2023. gada 7. februāra lēmumu Kampānijas reģions, pamatojoties uz Komisijas atgūšanas lēmumu attiecībā uz *Buonotourist Srl* (lēmumu, ko jau ir apstiprinājušas ES tiesu iestādes, kā minēts iepriekš 3. punktā), ņemot vērā saimniecisko pēctecību starp *Buonotourist Srl* un *SCAI Srl*, attiecināja atgūšanas lēmuma subjektīvo piemērojamību uz *SCAI* un pieprasīja tai atmaksāt attiecīgo valsts atbalstu.
- 11 Sabiedrība *SCAI* šo lēmumu apstrīdēja iesniedzējtiesā.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

Prasītājas SCAI argumenti

- 12 Pirmkārt, prasītāja noliedz pieņēmumu, kurš ir apstrīdētā reģionālā pasākuma pamatā un saskaņā ar kuru starp prasītāju un *Bonotourist Srl* pastāv saimnieciskā pēctecība.
- 13 Proti, prasītāja uzskata, ka no uzņēmējdarbības daļas nomas, ko tā bija ieguvusi no *Autolinee Buonotourist Srl*, nevarēja secināt, ka prasītājai tika nodots arī valsts atbalsts. Proti, šis nomas līgums, kurš tika noslēgts 2019. gadā un izbeidzās jau 2021. gadā, paredzēja atbilstošu nomas maksu, un, tam beidzoties, *SCAI* nesaglabāja nevienu no iznomātāja aktīviem.
- 14 Turklāt *Buonotourist Srl* bankrota procedūras ietvaros ar diviem spriedumiem, attiecīgi ar *Corte di Appello di Salerno* [Salerno apelācijas tiesas] 2021. gada spriedumu un ar *Tribunale di Napoli* [Neapoles tiesas] 2022. gada spriedumu, tika izslēgts, ka būtu pastāvējusi “*de facto*” sabiedrību grupa, kas darbojās kā viens tiesību subjekts.
- 15 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka esot pārkāpts LESD 108., 288. un 299. pants, ciktāl ar apstrīdēto reģionālo pasākumu uz prasītāju tiek attiecināta tāda lēmuma subjektīvā piemērojamība, ar kuru Eiropas Komisija bija uzdevusi Itālijas

Republikai atgūt valsts atbalstu, kas nelikumīgi piešķirts *Buonotourist Srl*, un tādējādi bija identificējusi precīzu adresātu.

- 16 Šajā ziņā prasītāja uzskata, ka minētajā jomā valsts pārvaldes pilnvaras ir tikai izpildu pilnvaras un neietver tiesības noteikt Komisijas lēmuma subjektīvās piemērojamības attiecināšanu. Tas it īpaši izriet no Komisijas paziņojuma par nelikumīga un nesaderīga valsts atbalsta atgūšanu (2019/C 247/01), saskaņā ar kuru Komisijas ziņā ir gan identificēt saņēmējus, no kuriem atbalsts ir jāatgūst (4.3. nodaļa), gan iespējama turpmāka lēmuma attiecināšana uz citiem saņēmējiem.
- 17 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka ir pārkāptas tās tiesības tikt uzklautai, jo prasītāja nevarēja piedalīties procedūrā, kuras rezultātā Komisija pieņēma atgūšanas lēmumu, ko Kampānijas reģions mēģina pret to izpildīt.
- 18 Ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka tai ir liegtas tiesības uz tiesisko aizsardzību, ņemot vērā, ka lēmumu par valsts atbalsta atgūšanu var pārsūdzēt tikai Eiropas Savienības Vispārējā tiesā un ka tiesības rīkoties ir piešķirtas tikai tā adresātiem saskaņā ar LESD 263. panta 4. punktu. Turklāt prasītāja nevar pārsūdzēt minētajā Savienības tiesā arī Kampānijas reģiona pasākumu, ar ko uz kāda novērtējuma pamata (saimnieciskā pēctecība ar sabiedrību, kura ir Savienības lēmuma adresāte), paredz minētās atgūšanas attiecināšanu, kas, pēc prasītājas ieskata, bija Komisijas kompetence.

Atbildētāja – Kampānijas reģiona argumenti

- 19 Kampānijas reģions, pirmkārt, apgalvo, ka tam ir kompetence attiecināt atgūšanas procedūru uz prasītāju sabiedrību, pamatojoties uz Likuma 234/2012 48. panta 2. punktu, saskaņā ar kuru pēc paziņojuma saņemšanas par Komisijas atgūšanas lēmumu kompetentā valsts iestāde (ministrija, reģions, province vai teritoriālā iestāde, atkarībā no gadījuma) vajadzības gadījumā identificē subjektus, kuriem ir jāatmaksā atbalsts, noskaidro maksājāmās summas un nosaka maksājuma veidus un termiņus.
- 20 Šādu valsts iestāžu kompetenci ir apstiprinājusi Eiropas Komisija, it īpaši Paziņojuma “Ceļā uz Komisijas lēmumu efektīvu izpildi, kuros dalībvalstīm tiek uzdots atgūt nelikumīgu un nesaderīgu valsts atbalstu” (2007/C 272/05) 32. punktā, saskaņā ar kuru, “ja izpildes posmā izrādīsies, ka atbalsts ir ticis nodots citām struktūrām, dalībvalsts var attiecināt atgūšanu, aptverot visus faktiskos saņēmējus, lai nodrošinātu, ka netiek apiets atgūšanas pienākums”.
- 21 Otrkārt, Kampānijas reģions uzskata, ka pastāv visas objektīvās un subjektīvās pazīmes, kas ļauj vairākkārtējo nodošanu laikā (skat. iepriekš 4.–6. punktu) saskatīt saimniecisko pēctecību starp *Buonotourist Srl* un prasītāju, pēdējai minētajai faktiski pārņemot valsts atbalstu.

- 22 Šo vērtējumu apstiprina arī kontakti starp minēto valsts pārvaldi un Eiropas Komisiju, kura vispirms paziņojumā COMP/H4/MC/psD*2020/078587 un vēlāk 2023. gada 22. februāra paziņojumā COMP/H4/FM/ng/COMP (2023) 1978386 konstatēja pret konkurenci vērstas priekšrocības pastāvēšanu, jo saskaņā ar uzņēmuma nomas līgumu sabiedrība *SCAI* bija ieguvusi tiesības izmantot visus materiālos un nemateriālos aktīvus, kas nepieciešami, lai veiktu tās sabiedrības darbību, kura sākotnēji bija guvusi labumu no apstrīdētā atbalsta, tādējādi *SCAI* turpinot gūt ekonomisku priekšrocību no nepamatoti subsidētās darbības. Turklāt *SCAI* bija ieguvusi pirmpirkuma tiesības, kas tai nodrošinātu priekšroku sabiedrības *Autolinee Buonotourist* pārdošanas gadījumā.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 23 Likuma Nr. 234/2012 48. pantā minētais valsts tiesiskais regulējums skaidri ļauj valsts iestādēm attiecināt atgūšanas pasākuma subjektīvo piemērojamību, paplašinot Komisijas lēmumā ietvertu atbalsta saņēmēju loku, arī tad, ja Komisija savā lēmumā ir skaidri identificējusi adresātu uzņēmumu.
- 24 Iesniedzējtiesa jautā, vai Savienības tiesības pieļauj šādu tiesisko regulējumu, it īpaši, vadoties no diviem dažādiem apsvērumiem, kuri ir atspoguļoti divos prejudiciālajos jautājumos, kas iesniegti Tiesai.
- 25 **Pirmkārt**, ir jānoskaidro, vai novērtējums par saimnieciskās pēctecības pastāvēšana starp sabiedrību, kura saņem nelikumīgo atbalstu, un iespējamām trešām sabiedrībām ir vienīgi Komisijas kompetence, jeb to var veikt arī valsts iestāde, kas izpilda atgūšanas lēmumu, kā to skaidri paredz iepriekš minētais valsts tiesiskais regulējums.
- 26 Šajā ziņā, pirmām kārtām, iesniedzējtiesa atgādina, ka LESD 108. pantā – saskaņā ar kuru Komisija, ja tā konstatē, ka valsts piešķirts atbalsts nav saderīgs ar iekšējo tirgu, pieņem lēmumu par to, ka attiecīgajai valstij tas ir jāizbeidz, kā arī jāveic visi nepieciešamie pasākumi, lai atgūtu atbalstu no saņēmēja (tā sauktais “atgūšanas lēmums” Regulas (ES) 2015/1589 16. panta izpratnē) – ir izklāstīta “apvienotā” procedūra, kurā iesaistās Savienības iestādes un valsts iestādes.
- 27 Attiecībā uz kompetences sadalījumu starp minētajām iestādēm šāda veida procedūrās Tiesas judikatūrā ir noteikts: ja atbalsta saņēmējus Komisija nav identificējusi atgūšanas lēmumā, dalībvalstij ir jāpārbauda katra attiecīgā uzņēmuma individuālā situācija (spriedums, 2014. gada 13. februāris, C-69/13, *Mediaset*, ECLI:EU:C:2014:71, 22. punkts).
- 28 Turklāt atgūšanas lēmuma izpildes posmā, ja atbalstu nevar atgūt no saņēmēja un tas ir nodots citam uzņēmumam, dalībvalstij atgūšana būtu jāattiecina arī uz uzņēmumu, kurš faktiski gūst labumu no priekšrocības pēc darbības nodošanas, tādējādi nodrošinot, ka atgūšanas pienākums netiek apiets (ES Vispārējās tiesas 2010. gada 13. septembra spriedums, T-415/05 un T-416/05, Grieķija/Komisija, ECLI:EU:2010:386, 143.–146. punkts).

- 29 Tāpat Tiesa ir nospriedusi, ka gadījumā, kad atbalsta saņēmējs pieder uzņēmumu grupai, pieņemot atgūšanas lēmumu, Komisijai ir jānovērtē, vai grupā ietilpstošie uzņēmumi, arī tad, ja valsts tiesībās tie tiek uzskatīti par atsevišķiem tiesību subjektiem, ir saimnieciska vienība konkurences tiesību izpratnē un tāpēc ir uzskatāmi par vienu uzņēmumu (spriedums, 1984. gada 12. jūlijs, C-170/83, *Hydrotherm*, ECLI:EU:C:1984:271, 11. punkts).
- 30 Otrām kārtām, ja atbalsts tiek nodots, nododot uzņēmumu pārdošanas vai nomas rezultātā, vairāki Komisijas lēmumi liecina, ka tad, kad tiek konstatēta saimnieciskā pēctecība, Komisija izvērtē konkrēto gadījumu un nosaka, vai tā pastāv (iesniedzējtiesa citē, piemēram, Komisijas Lēmumu (ES) 2016/151 (2014. gada 1. oktobris) par valsts atbalstu SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN), ko Vācija īstenojusi *Nürburgring* kompleksam).
- 31 Tomēr Tiesas judikatūrā vēl nav izskatīta neviena lieta attiecībā uz iestādi – valsts vai Savienības – kurai ir kompetence lemt par saimniecisko pēctecību, šajā ziņā vienkārši nospriežot, ka nelikumīgs atbalsts ir jāatgūst no sabiedrības, kas turpina tās sabiedrības saimniecisko darbību, kura ir guvis labumu no šāda atbalsta, ja tiek noskaidrots, ka minētā sabiedrība faktiski saglabā ar apstrīdētā atbalsta piešķiršanu saistīto konkurences priekšrocību (spriedums, 2018. gada 7. marts, C-127/16 P, *SNCF Mobilités*, ECLI:EU:C:2018:165).
- 32 Pēc iesniedzējtiesas ieskata, no Tiesas judikatūras izriet, ka gadījumā, ja Komisija pati ir pieņēmusi atgūšanas lēmumu attiecībā uz konkrētu subjektu, pilnvaras attiecināt lēmuma piemērojamību paliek Komisijas ziņā un dalībvalstij ir jābūt tikai izpildes lomai. Tāpēc attiecīgais valsts tiesiskais regulējums, lai gan tā acīmredzamais nolūks ir izvairīties no Komisijas lēmumu īstenošanas apiešanas, pārkāpj Komisijas kompetenci. Vienīgais gadījums, kurā varētu tikt pieļauts valsts iestāžu lēmums veikt izpildi pret citu subjektu, kas atšķiras no tā, ko Komisija jau ir identificējusi, varētu būt tad, kad attiecīgajam subjektam ir pietiekama saikne ar uzņēmumu, kurš saņem atbalstu, tā, lai valsts iestādēm nebūtu rīcības brīvības un lai tiktu ievēroti Komisijas lēmuma izpildes ietvari.
- 33 **Otrkārt**, rodas jautājums, vai valsts izpildiestādes veiktās Komisijas pieņemtā atgūšanas lēmuma subjektīvās piemērojamības attiecināšanas rezultātā šī lēmuma jaunajam adresātam tiek atņemtas gan tiesības tikt uzklautam sākotnējā tiesvedībā Komisijā, kas paredzētas ES Pamattiesību hartas 41. un 47. pantā, gan tiesības vērsties tiesā pret atgūšanas lēmumu saskaņā ar LESD 263. pantu.
- 34 Attiecībā uz tiesībām tikt uzklautam iesniedzējtiesa atgādina vairākus Tiesas nolēmumus, saskaņā ar kuriem tiesību uz aizstāvību ievērošana ir vispārējs Kopienų tiesību princips, kas ir piemērojams, ja administrācija ir nodomājusi pieņemt personai nelabvēlīgu lēmumu. Atbilstoši šim principam tādu lēmuma adresātiem, ar kuriem ievērojami tiek ietekmētas viņu intereses, jābūt iespējai noderīgi paust savu viedokli par informāciju, uz kuras pamata administrācija ir nodomājusi pieņemt savu lēmumu (2008. gada 18. decembra spriedums, C-349/07, *Sopropè*).

- 35 Savukārt Itālijas administratīvo tiesu judikatūrā ir noteikts: ja valsts administrācija veic nepamatota valsts atbalsta atgūšanu no subjekta, kurš nav Komisijas lēmuma adresāts, tiesības tikt uzklautam ir pietiekami garantētas ar sabiedrības, kurai tieši adresēts Komisijas lēmums, veikto aizstāvību.
- 36 Tomēr iesniedzējtiesa uzskata, ka šie valsts tiesu lēmumi bija vērsti pret sabiedrībām, kas tika uzskatītas par “*de facto*” sabiedrību grupas daļu, kamēr prasītājas gadījumā tas tiek izslēgts (skat. iepriekš 14. punktu).
- 37 Attiecībā uz tiesībām vērsties tiesā iesniedzējtiesa atgādina, ka pasākumu, ar kuru valsts iestāde attiecina nesaderīga atbalsta atgūšanas lēmuma subjektīvo piemērojamību, nevar pārsūdzēt Savienības Vispārējā tiesā un ka minētajā tiesā var pārsūdzēt tikai atgūšanas lēmumu, bet tiesības uz šādu pārsūdzību ir atzītas tikai lēmuma adresātiem saskaņā ar LESD 263. panta 4. punktu.
- 38 Tātad šis tiesību uz aizsardzību pārkāpums nevarētu tikt novērsts ar iespēju apstrīdēt attiecināšanas pasākumu valsts tiesās, jo tādā gadījumā valsts tiesām būtu pēc būtības jāizvērtē, vai pastāv saimnieciskā pēctecība starp uzņēmumiem, kas – pēc iesniedzējtiesas domām – ir vienīgi Komisijas kompetencē.
- 39 Visbeidzot, iesniedzējtiesa lūdz Tiesu piemērot šai lietai paātrinātu tiesvedību saskaņā ar Tiesas Reglamenta 105. pantu, pamatojoties uz to, ka interpretācijas jautājumi ir jauni un īpaši nozīmīgi visām dalībvalstīm.